

er et mellemkommunalt anliggende. Der er da også tale om, at regelsættet om boligplacering angiver nogle omstændigheder, hvorunder en kommune skal acceptere at overtage integrationsansvaret fra en anden (se afsnit 2.1 og 2.2.8). Det gælder, hvis flytningen er af væsentlig betydning for den pågældende udlændings integrationsforløb, eller hvis særlige personlige forhold i øvrigt taler herfor. Der er ikke tale om, at de personlige forhold i flyttereglerne modsvarer de, der oprindeligt er nævnt i forbindelse med boligplaceringen. Der er væsentlig færre forhold, der kan føre til, at en kommune ikke kan afvise at modtage en flytning.

Der finder flytninger sted mellem kommuner, men der er en generel tendens til, at kommunerne fortolker reglerne snævert, måske ansporet af, at der ikke sker en regulering af kvoter, hvis en flytning modtages fra en anden kommune. Mange kommuner fortolker flyttereglerne i retning af, at en boligplacering står ved magt, hvis ikke nye oplysninger er fremkommet, efter at den oprindelige afgørelse er truffet. Hermed opstår et »huk« mellem Udlændingestyrelsens afgørelser og flyttereglerne. Hvis Udlændingestyrelsen i første omgang ikke har valgt at lægge vægt på et bestemt forhold, kan det vise sig umuligt at få ændret boligplaceringen uanset omstændighederne i øvrigt. Det kan være umuligt at få genoptaget sagen hos samme instans med henvisning til, at der ikke foreligger nye oplysninger. Det kan også vise sig umuligt at få en anden kommune til at overtage integrationsansvaret, enten fordi dette forhold ikke er omfattet af flyttereglerne, eller igen fordi der ikke foreligger nye oplysninger. Endelig er der flygtninge, som har nogle vanskeligheder, der knytter sig til boligplaceringskommunen (se afsnit 4.4), og så bliver det afgørende at flytte væk fra en kommune. Her opstår et andet hul, fordi flyttereglerne bliver fortolket derhen, at flytningen skal have en særlig tilknytning til tilflytningskommunen for at få tilladelse til at flytte, og kommuner afviser at modtage en flytning fra en anden kommune, hvis flytningen ikke har nogen begrundelse for at ville flytte til netop denne kommune.

Flyttereglerne kan således ikke i den nuværende udformning fungere som et korrektiv til en ugennemtenkt boligplacering, der ikke tager behørigt hensyn til en flygtninges personlige forhold.

Udlændingestyrelsen fik i de første 8 måneder 47 anmodninger om omgørelse af en boplacerings. 17 af disse blev genoptaget, og 9 blev ændret.

Blandt de utilfredse, der når frem til at søge om at flytte, er der ifølge de lidt usikre tal under $\frac{1}{4}$, der får lov til at flytte. Indregnes også alle dem, der er utilfredse, og som ikke søger, er det under $\frac{1}{10}$, der får lov

til at flytte. Tallene er usikre, og andelen kan være betydelig mindre. I rapporten (Nævnet for Etnisk Ligestilling/SFI) »Boligplacering af flygtninge efter integrationsloven« skriver man herom:

Vi spurgte også, om der i kommunen har været sager, hvor en flytning ønsker at blive overført til en anden kommune. Det har der været i 58 pct. af kommunerne (dvs. 150 kommuner). Antallet af sager er 414 i alt eller godt 8 pct. af de 5000 boligplacerede.

Kommunernes Landsforening har også udsendt et spørgeskema til kommunerne om boligplacering (Kommunernes Landsforening, 2000).

På et spørgsmål om, hvorvidt kommunerne har været udsat for, at boligplacerede flygtninge har givet udtryk for ønske om at flytte fra kommunen, tilkendegiver $\frac{1}{3}$ af kommunerne, at der i høj eller nogen grad udtrykkes ønske om at flytte til en anden kommune, mens $\frac{2}{3}$ siger, at det slet ikke eller kun i mindre grad forekommer. Ifølge samme undersøgelse tilkendegiver næsten 4 ud af 5 kommuner, at under 2 pct. af flygtningene er flyttet fra kommunen.

Ønsker om flytning og effektuerede flytninger er imidlertid ikke et særlig godt parameter for måling af utilfredshed med boligplaceringen. Det er ikke sikkert, at alle ønsker om flytning bliver fremsat på grund af den ovenfor beskrevne usikkerhed, som mange flygtninge oplever. Nogle flygtninge forsøger selv at få en aftale med en anden kommune uden at informere egen kommune. Antallet af effektuerede flytninger er slet ikke oplysende i forhold til den oplevede utilfredshed, da det er overordentlig vanskeligt at få tilladelse til at flytte.

På baggrund af ovenstående er der basis for at konkludere, at mindst 13 pct. og sandsynligvis flere flygtninge er utilfredse med den placering, som de er blevet tildelt. Godt 8 pct. har så stærkt et ønske og så stor tiltro til, at flytning kan lade sig gøre, at de vælger at forsøge at få kommunen til at engagere sig i en flyttesag.

Der er ingen konkrete opgørelser over, hvor mange der selv flytter uden at inddrage kommunerne.

Hvis en flytning flytter uden tilladelse, kan kommunalbestyrelsen i tilflytningskommunen ifølge § 32 i integrationsloven bestemme, at integrationsydelsen skal nedsættes eller ophøre helt. Endvidere kan flytning uden tilladelse få konsekvenser for opholdstilladelsen: Efter integrationsperiodens ophør kan flytningen søge tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingelovens § 11, stk. 5 angiver, at meddelelse heraf er betinget af, at den pågældende udlænding har gennemført et tilbudt introduktionsprogram eller et forløb, der kan sidestilles hermed.